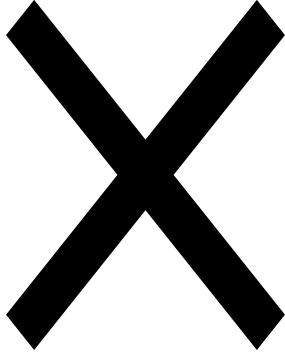

CAMELIA VASILIU

S-a născut pe 28 martie 1961 în Bacău. A absolvit Universitatea Politehnica București în 1984 și este de profesie inginer.

Volume publicate: „Duios îmi cântă Mozard Lacrimosa, dintre gânduri, în versuri și alte rânduri” (2011), „Spicuri dintre amintiri, Iuliu Potorac, 1929 - 2013” (2014), și „Zâmbet lăuntric” (2016).

„Scriu despre tăcerile și răspântiile mele, dar și despre unele clipe fără rime, ca stări ce îmi acompaniază viața. Încercarea de a le explora și esențializa în exprimare lirică, păstrând atât un limbaj metaforic, cu o proprie muzicalitate interioară, cât și axarea pe mesaj a adus la lumină acest volum de versuri... alături de care și eu renasc șoptit, cu zâmbet lăuntric, în nimbul meu de fericire”, se destăinuia Camelia Vasiliu în ultimul volum publicat.

NU ESTE CHIP DE RĂSCUMPĂRARE

Am trimis prin rugă mărgăritare
și cerul mi-a răspuns tăcut, prin stele,
că nu este chip de răscumpărare,
a celor duși acolo, printre stele.

Am trimis cerului un bir de-arginți,
dureri asprite, doruri arzătoare,
șiroaie de lacrimi fierbinți,
dar fără șansă de răscumpărare.

Nu este, deci, chip de răscumpărare,
nimic nu se întoarce în prezent,
doar amintiri în dolii funerare,
vibrații într-un iminent absent.

Știm, Doamne, că ești supărat aprig pe noi,
dar picură-n iubirea Ta iertarea,
răscumpărarea viața de apoi,

și dă-ne, Doamne, binecuvântarea!

LUMILE

Umanitatea divizată-n lumi
își garantează supraviețuirea
globalizând și ascunzând robirea
și lupta surdă dintre răi și buni.

O lume depresivă și confuză
se teme să-și mai pună întrebări,
răspunsurile-ar naște noi frustrări,
pare-n derivă, fără călăuză.

Emoțiile aproape că sunt toane,
răsfăț în agonii cotidiene,
gândește în bruij de acufene,
încorsetată-n reguli și canoane.

O altă lume-avară și bogată
își cerne diamante din averi,
sunt oameni zi de zi tot mai prosperi
învăluți de patima deșartă.

Mai e o lume care nu se lasă
manipulată-n fel și chip de alții,
înfruntă viața fără de ovații,
iubind și colbul drumului spre casă.

REÎNNOIREA LUMINII

Este nevoie
de reînnoirea luminii
aprinsă an de an, fără cremene,
din piatră și duh,
într-un timp al reculegerii
și al învierii,
pentru a-l ierta și noi pe Toma
din sinele îndoielilor
și al pătimirilor
noastre,
spre a ne elibera
către dreapta
mărturisire
a Crezului.

LA APUSĂ RAZĂ

Sublimă toropeală
izvor de arse patimi,
mă-nvăluie cu-o boare
plăpândă, pe-nserat,
când, prea însingurat,
un fante, sol al nopții,
tot ispitindu-și steaua

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

cu versul ne-mpăcat,
mă vede-n strălucirea
unduitoarei ape
și ca vampiru-mi pune
sărutul lui, pe pleoape...

Cu dorul necuprins,
lin, mă aștern răpusă
plângând pe jarul stins
de raza mea, apusă.

CÂND MUZA E MONDENĂ

Când pe lume ne pare că totul s-a spus
în memorabile și iscusite scriituri,
cuvântul, de-a dreptul zorit și răpus
de mii de condeie și-nvățături,

se cere, cu sfială, învoit de muză,
la un răgaz de stihuri, de vorbe și idei;
dar ea, se-aprinde-n spaimă, rănită
și confuză:

- Cuvinte, tocmai tu iubirea vrei
să-mi iei?

Neînțeles, cuvântul, de-atâta mărginire,
își strânge tot avutul într-o tăcere oarbă;
sărmane deziluzii îl poartă spre pieire,
iar muza, prea mondenă, îi lasă fila albă...

BUBURUZELE

Pe o mână merg confuze
pașnic, două buburuze.
- Nu i culoare, nu e floare,
Nu-i miros de fir de iarbă;
Ce să fie? Se întreabă.

Dar că nici n-au așteptat
un răspuns să le fi dat,
(eu voind să le ocrotesc,
nicidecum să le zoresh),
că și-au pus motor vrăjit
în decorul însorit,
sub veste îmbulinate
ariprioare fermecate,
și-nălțându-se pe rând,
s-au tot dus, buburuzând.

Pe mână, când s-au oprit
primăvara mi-au vestit!

ÎNROURATE PLEOAPE

Înrourate pleoape-adună vise
păzinte-n timp de ochiul demiurg,

îmbrățișează-n simțurile ninse
talazuri îmblânzite în amurg;

o liniște cu preț de pietre scumpe,
o lacrimă ce-și uită de izvor,
un mugur ce în inimă irumpe,
refrenul vieții-n armonia lor;

cortina-ncet se lasă peste doruri,
răbdarea se întrece-n așteptări,
lăuntric încă zbateri și fioruri
cu lacăt pus pe tainice lucrări.

Când soarele-n apus alintă firea
vibrațiile lumilor urcând,
să retrăiești sub pleoape împlinirea
lumeștilor dorințe, contemplând...

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*